

Ramiz Rövşən

80 yaşın ŞEİRİ

Çatdıq, uzun ömür bu imiş demək.
Axı görə bilmir səksəni hamı
Tək bircə sənsənmi, yoxsa sənin tək
Səksənə çatanda səksənir hamı.

Eh, nələr görmədim bu səksən ildə
Səksəndin, dayandın, yoxsa yuxuymuş
Balalar qürbətdə, dostlar qəbirdə
Demək səksən yaşın qazancı buymuş?

Bu nə bəxşiş idi, bu nə hədiyyə?
Axı niyə sənin bəxtinə düşdü?
Sənin uzun ömrün görəsən niyə
Vaxtsız gedənlərin vaxtına düşdü.

Ha səslə, ha çağır, kimdi hay verən,
Otur dizlərini qucaqla, ağla.
Ey bu uzun ömrü mənə pay verən,
Mən indi neyləyim, bu qocalıqla.

Yox, yorma özünü, illəri sayma.
Bacarsan bu səksən yaşını aldat.
Bir az qat başını cızma-qarayla,
Bir az nəvələrlə başını aldat.

Gözündə eynək yox, əlində əsa.
Ağlın başındadır, şükür Allaha!
Hər ömür bir dərsdir, uzun ya qısa,
Son zəngə az qalır, dərs bitir daha!

QARA PALTARLI QADIN

Kişilər bir olmur atam balası
Qorxağı var, igidi var,
Amma hər kişinin öləndən sonra
Qəbri üstdə ağlamağa
Bir qara paltarlı gözəl bir qadına ümidi var

Sən öləndə kim olacaq gözlərini bağlayan?
Qardaşımı olacaq, yadımı olacaq?
Bu dünyada bəlkə sənə ən çox ağlayan,
Ən çox ağlatdığın qadın olacaq?!

Göz yaşları yuduqca baş daşını
Qəbrində qurcalanıb,deyəcəksən: ilahi
İllər boyu ağlatdığım bu qadın
Görən necə saxlayıbdır bu qədər göz yaşını?!

Bircə kərə nə saçını oxşamışam,
Nə gözünü silmişəm.
Gözlərimə batır indi saçlarının hər dənisi,
İllər boyu bu qadına mən axı dərd vermişəm
İndi görən niyə çəkir dərdimi?

Bu qadın baş daşımı öpüb sıgallamaqdansa,
Yumruğuyla döysə-döysə yaxşıdı.
Qəbrimin üstündə ağlamaqdansa,
Məni söysə yaxşıdı.

Yeri-yeri,qara paltarlı qadın,
Kiri-kiri,qara paltarlı qadın.
Bu qəbir də min qəbirdən biridir.
Baş daşımı bəsdir basdın bağrına,
Bütün mənə ağlayanlar kiritdi,
Sən də kiri, qəbrim damır, ağlama...

TƏPƏDƏN DIRNAĞA HİRS İÇİNDƏYƏM

Təpədən dirnağa hirs içindəyəm
Dönmüşəm dustağa hirs içindəyəm.
Bu hasar içində, bu hirs içində
Ürəyim özünə yer tapa bilməz.

Bir çiçək qoxusu, bir quş səsi də
Daha ürəyimə yol tapa bilməz.
Səpdim öz yarama mən öz külümü
Adam öz külünə bulanır belə.
Dişim parça-parça kəsir dilimi
Şeirim hecayə bölünür belə...

Mən belə adamam məndən uzaq göz
Uzaq göz xeyirimdən, şərimdən mənim
Daha bu qələmim çiçək bitirməz
Qızlar çələng hörməz şeirimdən mənim..

Qaçdım məni sevən gözlərdən daha
Həminin sevgisi gözündə qalsın
Ev tikən deyiləm sözlərdən daha
Qoy hamı o çölün düzündə qalsın.

Sən də daşlamağa özgəsinə tap
Məni ömür boyu daşlayan adam
gilası mürəbbə quzunu kabab
Şairi heykəl tək xoşluyan adam.

Yox heykəl ummuram bu yer üzündə
Mənim daş olmağa yoxdu həvəsim.
Daş olub lap ulu Füzulinin də
Yanında durmağa yoxdu həvəsim.

Mən sənin yanında dururam
Sənin... küçənin tinində dilənən qarı
Başından var-dövlət yağan ölkənin
Bəxtəvər günündə dilənən qarı.

Heç kəs sıgal çəkməz düm ağ saçına
O gümüş telindən öpürəm sənin
Qorxma pul qoymuram sənin ovcuna
Əyilib əlindən öpürəm sənin...

MƏN KÜSÜB GEDİRƏM

Mən küsüb gedirəm... Qoy hamı qalsın.
Mən küsüb gedirəm bu yer üzündən.
Oğulam-Qoy dərdim anama qalsın,
Atayam-qoy balam küssün özündən.

Dünya ucuz saydı, ya baha bildi?!
Nə satan tapıldı, nə alan məni.
Nə Allah dünyaya bağlaya bildi,
Nə atam, nə anam, nə balam məni.

İlahi, səndən də sındı ürəyim,
Məni küsdürənin yekəsi sənsən.
Dünyanın ən uzaq..., ələ gəlməyən,
Boğazdan keçməyən tikəsi sənsən.

Mən sənin yanına uça bilərdim,
Uçmuram, beləcə küsüb gedirəm.
Mən sənin sirrini açə bilərdim.
Açmıram, beləcə susub gedirəm.

Yandırır gedirəm bu varağı da,
Bu şərin külünü kim oxuyacaq?
Söndürüb gedirəm bu çırağı da,
Məni qaranlıqda itirmə ancaq.

İlahi, küssəm də, səninəm yenə.
Gözün axıracan üstümdə olsun.
Bu sonsuz dünyanın son nöqtəsinə
Gedib çıxanacan üstümdə olsun.

Orda-bu dünyanın lap qırağında,
Bir nəhəng boşluğun lap qabağında.
Oturub dincimi alaram bir az.
Boşluğa sallaram ayaqlarımı,
Uşaqtək yellərəm ayaqlarımı,
Uşaqtək sevincək olaram biraz.

Bir ölüm işığı gözər üzündə,
Boşluqdan səs gəlir: "Yubanma, tez gəl!
Sənə, çoxdandı ki, bu yer üzündə,
Hər şey maraqsızdı, ölümdən özgə."

İlahi, gəlirəm, eşit səsimi,
Kimsəyə ümid yox, sən ovut məni.
Bu nəhəng boşluğa atdım özümü,
Sənə arxayınam, özün tut məni!

SON GÖRÜŞ

Bu vaxtsız sevginin əcali yetdi,
Buydu qismətimiz - ya tez, ya da gec.
Hərə öz dərdini apardı-getdi,
Bəs niyə dərdimiz azalmadı heç?

Dünya dağılmadı biz ayrılanda,
Göylər bir az yağış çilədi ancaq.
Mən sənə xoşbəxtlik dilədim onda,
Sən mənə rahatlıq dilədin ancaq.

Rahatlıq dilədin ev-eşiyimə,
körpəmin beşiyinə.
Nəvəsi dizinin üstünə çıxan
atama, anama da.
Bir vaxt səndən qabaq rastıma çıxan,
məni səndən alan qadınıma da.

İstədim son dəfə basım bağrıma,
Dedin: - Nəyə lazım, yox, yaxşı deyil!..
Ağladın.Dedim ki, kiri, ağlama!
Dedin ki, yağışdı, göz yaşı deyil.

- Bu görüş sonuncu görüşdü daha,
bu gün ayrılırq, - deyib gəlmişdin.
Bəs niyə mənimlə bu ayrılığa
ən gözəl donunu geyib gəlmişdin?

Bəs niyə o cürə gözəldin onda?
İndi bunu necə yozum - bilmirəm.
Bəlkə də son dəfə mənim yadımda
Gözəl qalmaq idi arzun - bilmirəm.

Bir sevgi yarımçıq qırıldı o gün,
Yağış da kəsildi, bulud da getdi.
Bir qızla bir kişi ayrıldı o gün,
Hərəsi bir yana üz tutdu-getdi.

...O qızdan gözəl qız tapılmaz daha,
Daha o kişidən igidi yoxdu.
Amma bu dünyada xoşbəxt olmağa
Daha heç birinin ümidi yoxdu...

KÖHNƏ MƏKTUBLAR

Xəbər gələr daha ömrün qışından,
Soyuyarsan -
saçlarına qar düşər.
Ancaq köhnə kitabların içindən
Hərdən-hərdən
köhnə məktublar düşər.

Əyilərsən, götürərsən gizlicə,
boylandırsan -
arvad-uşaq görməsin.
Çəkilərsən otağın bir küncünə,
gizli-gizli oxuyarsan hər sözü.
Bu nə sevgi məktubudu, ilahi,
indiyəcən ağrıyır hər sözü də.
Yazan qızın nəydi adı, ilahi,
Yaddan çıxıb səfəti də, üzü də.

Oxuduqca lal sətirlər səslənər,
Yavaş-yavaş səsi düşər yadına.
Bir hərfdən - qaşı düşər yadına,
Bir hərfdən - gözü düşər yadına.

O gözlərdən yadıgartək varaqda
Göz yaşının ləkəsini görərsən.
Birdən donu xışıldayar otaqda,
Pəncərədə kölgəsini görərsən.

Diksinərsən, boylandırsan qاپیا;
" o kölgəni arvad-uşaq gördümü?!"
Tez məktubu atarsan külqabıya,
yandırarsan hər sözünü, sətrini.

Sözlər yanar - kağızı da yandırar,
Sözlər yanar - o qızı da yandırar.
Sözlər qaçar o alovun içindən,
Sən baxdıqca -
basar səni soyuq tər.
Sıra-sıra qara qarışqalartək
Qaçıb gedər qara-qara həflər.

Təkcə o qız qaça bilməz bu oddan.
Bir quş olub uça bilməz bu oddan.
O qız yanar o alovun içində,
Göyə qalxar o alovun dilləri.
O alovun dillərinə sarmaşıb
Yanar, yanar uzun-uzun telləri.

Yanar bir vaxt saçlarını oxşayan
Uzun-uzun barmaqları, əlləri.
O qız yanar -
ərşə çıxar tüstüsü,
Kağız yanar -
külqabıda küllənər.
Qəfil birdən
külqabının içindən
Yerə düşüb bir üzük diyirlənər.

Lap özünü itirərsən - baxarsan,
O üzüyü götürərsən - baxarsan;
Bu üzüyü axı harda görmüsən?
Bu üzüyü görməmişən bəlkə heç.
Sən o qıza haçan üzük vermisən?

Ona üzük verməmişən bəlkə heç.
Arvadın da qəfil girər qapıdan:
- Əlindəki nədi? - deyər.
- Üzükdü.
- O üzüyü nə yaxşı ki, tapmışan,
necə vaxtdı, itirmişdim, gəzirdim.
Sonra gələr, səndən alar üzüyü:
- Bunun rəngi niyə belə qaralıb?
Barmağına güclə salar üzüyü:
- Elə bil ki, bir balaca daralıb.

Külqabıdan tüstü qalxar hələ də,
o məktubun külü hələ işarar.
Maddım-maddım durub baxar arvadın,
o tüstüdən bir cüt gözü yaşarar.
- Heç olmasa pəncərəni aç, - deyər, -
burda necə oturmusan sən, necə?!
Bu nə yanıq qoxusudu, ilahi,
elə bil ki, adam yanıb indicə...

SƏNƏ BİR DAŞ ATAR YERİNDƏN DURAN

Sənə bir daş atar yerindən duran,
Səni sevdiklərin daşqalaq eylər.
Bir əlində daş var,birində Quran,
Daş atan bilirmi nə günah eylər?!

Silərsən gözündən axan yaşları,
Öpüb əzizlərsən sən o daşları,
Deyərsən: "Var olun,qan qardaşlarım",
Məni təzə daşa kim qonaq eylər?!

Hər daş özü boyda köz olub yanar,
Cana damga kimi basılıb yanar,
Qanlı yaraların qızarıb yanar,
Səni başdan başa çılcıraq eylər.

Bircə tilsimin var -
Sevgi tilsimi,
Kim qırar Tanrıya bağlı bir simi?!
Tanrı Tanrıdırsa, öz elçisini
Min bir daş altında yenə sağ eylər.

Sən dözərsən ağrısına,
Daş dözməz,daş haray eylər.
O daşlardan Tanrı sənə
Bir ev tikər, saray eylər...